

Mieke Gabriëls: 'De weg naar Trans-formatie' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2013. ISBN 9789048430789 (Genderidentiteitsstoornis/PO/1) Zie ook: www.freemusketeers.nl

Soort boek/ziekte/stijl:

In deel een van dit boek van 99 bladzijden beschrijft Mieke Gabriëls, de moeder van Philippe, hoe hij als Julie geboren werd en opgroeide. Zij licht haar jeugd toe, de moeilijkheden die Julietegenkwam, en hoe zij als gezin toegroeiden naar een transformatie van Julie naar Philippe. Vervolgens gaat Mieke Gabriëls in op de weg die Julie moest afleggen voordat hij als Philippe door het leven kon gaan. In deel twee van het boek, vanaf pagina 67, licht Mieke Gabriëls toe hoe iedereen kan leren gelukkig te zijn en wat daarvoor nodig is.

Cover: 'De weg naar Trans-formatie' is een waargebeurd en aangrijpend verhaal over een gezin waarvan één van de kinderen een genderidentiteitsstoornis heeft. Het verhaal dateert vanaf de geboorte van het kind tot volwassen leeftijd. In het eerste deel vertelt de moeder hoe zij de vele gebeurtenissen heeft ervaren.'

Over de schrijfster:

De Belgische Mieke Gabriëls (1965) is getrouwd en heeft een zoon Philippe en een dochter Eline. Ze heeft zich altijd voor psychologie geïnteresseerd en woont alweer diverse jaren in Spanje waar ze werkt in een ontmoetingscentrum waar wordt gewerkt aan jezelf. Cover: 'Het doel is om de innerlijke balans van ieder van ons te herstellen. Dit gebeurt door het opruimen van trauma's en obstakels die ons weerhouden om gelukkig te zijn. Door de vele inzichten die ze heeft gekregen tijdens de hele opvoeding van haar kinderen, zou ze graag haar ervaringen delen met anderen.'

Korte bespreking:

Mieke Gabriëls beschrijft hoe haar twee dochters geboren worden en Julie vanaf het begin van haar leven niet lekker in haar vel zat, graag stoere kleren aan had, niet kon aarden op school, dood wilde. De beide zussen konden niet goed met elkaar opschieten, hadden constant ruzie. Mieke Gabriëls beschrijft hoe zij als ouders zochten naar wat er aan de hand was, maar daar geen grip op konden krijgen. Hulp zochten. Ze gaat in op hoe Julie zich ontwikkelde in de puberteit, zich op school voelde, na haar middelbare school op kamers ging en studeerde, maar daar vast liep, depressief werd. Toen ze op de universiteit studeerde, kwam Julie op het internet informatie tegen over transseksueel zijn. Dan weet ze, dat ze als Philippe door wil. Mieke Gabriëls beschrijft vervolgens welke acties Philippe onderneemt, hoe het hele gezin naar een seksuoloog gaan en daarna Philippe nog een aantal keren alleen, welke operaties hij ondergaat en wat daaraan voorafgaat. Philippe krijgt zijn leven weer op orde, vindt een vriend en kan weer genieten van de gewone dingen van het leven. In deel twee vertelt de schrijfster hoe het mogelijk is om zelf te werken aan gelukkig zijn. Wat daarvoor nodig is en wat daarbij helpt.

Wat viel op:

Dat het zo lang geduurd heeft voordat duidelijk werd dat Julie Philippe wilde zijn. En hoeveel impact het in een verkeerd lichaam zitten heeft gehad op het leven van Philippe. Hoe ook het gezin heeft gezocht en getobd voordat duidelijk was wat er moest gebeuren. Ze probeerden op allerlei manieren Julie te ondersteunen, bijvoorbeeld bij het zoeken naar kleding en een sport BH die de borsten minder tonen. Philippe was al een twintiger toen er eindelijk duidelijkheid kwam.

Citaten:

<http://www.freemusketeers.nl/boek/7296/de-weg-naar-trans-formatie#>

Pag. 17: ‘Zo was ik helemaal van de kaart toen ik Julie op een namiddag ging afhalen van school en ze thuis letterlijk in de zetel stond te springen en riep: “ik wil dood zijn.”’

Pag.44: *‘Ik vertelde dat ik mij geïdentificeerd voelde met wat ik had gezien op het internet. Wat het meisje vertelde begreep ik volledig en ik zag mij in haar plaats. Ik kon niet verder met mijn miserabele, labiele, psychische toestand. (...)*

ZE VERTELDE ONS DAT ZE EEN MAN WOU WORDEN?

Wat er toen door me heen ging was verschrikkelijk. Huilen, huilen en nog eens huilen. Verbazing, onmacht, teleurstelling, verdriet, vooral véel verdriet.’

Pag.63: ‘Op een dag belde hij me en zei: “mama, ik ben voor de eerste keer in zee gaan zwemmen enkel met een zwembroek.” Want zwemmen had hij al jaren niet meer gedaan vanwege een badpak. Prachtig toch! ‘

Pag.92-93: ‘We hebben allemaal af en toe behoefte om gehoord te worden. Wat zou er gebeurd zijn wanneer in niet had geluisterd naar Philippe? (...) maar als we nu eens zien met ons hart. Wat betekent dit?’